

zení a uzavření vyrovnání a vady dle stavu věci závažné nelze již odstraniti (§ 50 čís. 2 vyr. ř.). Podmínkou vyrovnacího řízení jest, že dlužník jest ve stavu insolvence (§ 1 vyr. ř. a § 68 konk. ř.). Při podání návrhu na zavedení vyrovnacího řízení nemůže však soud vyšetřovati ani žádati osvědčení, že ona podmínka tu jest. Proti usnesení, jímž se vyrovnací řízení zahajuje, není opravného prostředku (§ 3 (5) vyr. ř.), teprve, když vyrovnací správce zevrubně vyšetřil stav jmění dlužníkovy, lze po případě nápravu zjednatí odepřením potvrzení vyrovnání podle §u 51 čís. 1 vyr. ř. Nabídli-li stěžovatelé, kteří nemají společenství statků, všem věřitelům, kteří však nejsou jejich společnými věřiteli, jednotnou kvotu ze souhrnu svého různého jmění, může sice tato kvota, jak také vyrovnací správce potvrdil ve své zprávě, přiměřeně odpovídati tomuto souhrnnému jmění obou dlužníků, ale nebylo zjištěno a nelze ani dodatečně zjistiti, když dlužníci nepodali zvláštního seznamu ohledně každého svého majetku, zdali u každého z nich jest podmínka pro vyrovnací řízení, poněvadž, jak správně uvádí rekursní soud, bylo by po dodatečném vyšetření v tomto směru zapotřebí nového vyrovnacího roku, což vůbec není přípustno, tím méně hledíc k uplynutí 90denní lhůty §u 56 čís. 1 vyr. ř. Z toho následuje, že jako řízení úpadkové nelze jedním usnesením zahájití proti několika dlužníkům, nýbrž pro každého z nich jest vydati zvláštní konkursní vyhlášku, jest i v řízení vyrovnacím nejen nanejvýš nepraktickým, nýbrž dle zákona přímo nepřípustným, aby totéž usnesení pojímalo v sebe několik vyrovnacích dlužníků, kteří nemají úplného společenství majetku a úplně společných věřitelů, třebaže jest přípustno, by pak provádění dalšího řízení, pokud jest to možné, bylo z důvodu účelnosti spojeno (srov. Bartsch-Pollak, komentář k řízení konkursnímu a vyrovnacímu, sv. I. str. 471 a 482 a sv. II. str. 137). Postupoval tedy rekursní soud správně, když na stížnost jednoho z věřitelů, jenž k vyrovnání nepřivolił výslovně (§ 52 vyr. ř.), odepřel vyrovnání potvrditi.

Čís. 6635.

Advokát jako zmocněnec strany jest zpravidla, není-li jiného příkazu strany, povinen učiniti opatření, by hotovosti, převzaté pro klienta, byly mu buď bez odkladu vydány nebo podle okolností případu na úrok uloženy.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, Rv II 610/26.)

Žalovaný, advokát, přijal dne 12. dubna 1922 pro žalujícího svého klienta 5.254 Kč 18 h, jež vydal žalobci teprve dne 10. března 1925. Žalobu o zaplacení úroků z mezičasu procesní soud prvního stáda zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl, a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Není o tom sporu, že žalovaný advokát vyzdvihl po provedené amortisaci šeku pro žalobce dne 12. dubna 1922 u banky 7.000 Kč, že si srazil své poplatky 1.745 Kč 82 h a že vydal zbytek 5.254 Kč 18 h žalobci, ale až dne 10. března 1925. Žalobce domáhá se na žalovaném úroků za dobu od 12. dubna 1922 do 10. března 1925 jednak proto, že prý žalovaný »jistě« peníze u banky na úroky uložil a že je tedy povinen docílený užitek podle §u 1009 obč. zák. žalobci vydati, jednak proto, že byl žalovaný povinen peníze na úroky uložit a že je tedy povinen nahradit žalobci škodu z opomenutí úročního uložení. Nižší soudy zjistily, že peníze nebyly úročně uloženy, nýbrž že ležely bezúročně v pokladně advokátově, čímž první důvod žalobní padl. Zbývá tedy jen důvod náhrady škody pro opomenutí úročního uložení jistiny. V tom směru souhlasí dovolací soud se soudem odvolacím, že jest vycházeti v tomto případě nikoli z předpisů o smlouvě schovací — jak učinil první soud, — nýbrž z předpisů o smlouvě zmocňovací. Tím padá také otázka třicetidenní propadné lhůty podle §u 967 obč. zák., na kterou si žalovaný teprve v dovolání vzpomněl. Jest také souhlasiti s odvolacím soudem, že advokát jako zmocněnec strany jest zpravidla povinen — ač není-li jiného příkazu strany, — by učinil opatření, by hotovosti pro klienta převzaté byly mu buď bez odkladu vydány, nebo podle okolností případu na úrok uloženy. Povinnost tato vyplývá zjevně z §u 1009 obč. zák. i z §u 9 adv. ř. ze dne 6. července 1868, čís. 96 ř. zák., podle kterých jest každý zmocněnec povinen jednati v zájmu svého zmocnitele a opatřiti převzatou věc bedlivě a poctivě a použití všech prostředků, jichž povaha věci vyžaduje, a podle kterých zvlášť advokát jest povinen zastupovati právo své strany horlivě, věrně a svědomitě. Zdali však v určitém případě jest advokát povinen uložiti peníze své strany na úrok, možno zodpověděti jen podle jednotlivostí případu, zejména podle výše peněz a délky doby, po kterou by peníze asi zůstaly ladem ležeti, a nelze v tom směru dáti nějaké všeobecné směrnice. V tomto případě, kde šlo o 5.254 Kč 18 h a dobu téměř tří roků, jistě neběží o nepatrnou částku ani o krátkou lhůtu a bylo tedy — povšechně řečeno — povinností advokáta, by peníze na úrok uložil, a, neučinil-li tak, ručí podle §§ 1012 a 1299 obč. zák. za škodu klientovi způsobenou.

Čís. 6636.

Osmihodinná doba pracovní (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Zaměstnanec, jenž nežádal za služebního poměru odměny za práci přes čas proto, že mu byla odměna poskytována v nesníženém platu a remuneraci, není oprávněn, domáhati se po skončení služebního poměru zvláštní odměny za práci přes čas.

Práci přes čas lze odměňovati i paušálně.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, Rv II 691/26.)